

Nederland op aankwam de geldigheid van het wetsbesluit F 272 erkend te krijgen.

De secretariatsafdeling 'geschillen binnenland' had het veel moeilijker gehad — haar restte per 1 januari '52 nog een grote hoeveelheid werk. Op die datum bevonden zich van de 74 500 zaken waarin nog geen beslissing was gevallen, 6 000 in een voorbereidend stadium, waren 7 500 in definitieve behandeling bij de afdeling 'vijandelijk vermogen', maar niet minder dan 61 000 bij de afdeling 'geschillen binnenland' en van die 61 000 hadden 57 000 het stadium bereikt waarin geen schikking mogelijk was gebleken maar een uitspraak moest worden gedaan. Dat cijfer 57 000 zou nog stijgen — er waren op 1 januari '52 nog 10 000 binnenlandse na-aanmeldingen in onderzoek en er werd verwacht dat ook daar weer zou blijken van 'kortsluitingen'.

Wij vermeldden dat in de jaren '47 t.e.m. '51 62 500 zaken door de Afdeling Effectenregistratie waren afgehandeld — daarvan was in 23 500 zaken een schikking getroffen maar in niet minder dan 39 000 had de genoemde Afdeling een uitspraak moeten doen. Evenals bij de Afdeling Rechtspraak het geval was, is ook hier het woord 'afdeling' ietwat misleidend: de Afdeling Effectenregistratie was in feite een groep juristen (zes, maar daar werden veertien plaatsvervangende leden aan toegevoegd) die, behalve in principiële zaken (dan traden de zes leden op), als enkelvoudige 'rechters' uitspraak deden. Dat behoefde niet telkens een naar de inhoud nieuwe uitspraak te zijn: heel veel zaken kwamen op hetzelfde neer. Tegen die uitspraken kon elk van de twee partijen welker aanmelding tot een 'kortsluiting' had geleid, in beroep gaan bij de Afdeling Rechtspraak. In hoeveel gevallen in de jaren '47 t.e.m. '51 dat beroep is ingesteld, weten wij niet — wèl dat op 1 januari '52 nog 3 700 appèlzaken bij de Amsterdamse Kamers hangende waren.

Bij die uitspraken nu van de Afdeling Effectenregistratie en de Afdeling Rechtspraak ging het veelal om de vraag, hoe het begrip 'regelmatig beursverkeer' moest worden geïnterpreteerd. De desbetreffende bepaling in F 272 werd door de beroofden als grof onrecht beschouwd. Notabene: de Kamers van de Afdeling Rechtspraak deden van meet af aan talloze uitspraken waarin aan personen die in het bezit waren van panden of kunstvoorwerpen uit Joods bezit, gelast werd, die panden of kunstvoorwerpen om niet aan de oorspronkelijke eigenaren terug te geven omdat die personen zich er niet van vergewist hadden of zij wellicht waarden kochten die aan Joden hadden toebehoord, maar ging het om effecten, dan schreef F 272 voor dat de kopers, als zij die effecten in 'regelmatig beursverkeer' hadden gekocht, als te goeder trouw moesten worden